

הזאות האלו הם רק מעלה וחומרא יתירא לחוש שנשמא בטומאת מת, וע"כ לא עשו מעשה לחוש רק משום קרבנות דעיקר כפרה ביוה"כ תלויה בהם, וכגון פר ושעיר שמרובה כפרתן, ועוד שנכנסין בקודש הקודשים, אבל משום שעיר החיצון ואכילתו לא חיישינן, דמאי אולמיה כפרתו מכל קרבנות הציבור. ועיין בגור אריה יהודה (סי' ט"ז אות י"ג) מש"כ בישוב קושיית הגבורת ארי.

★★

בגמ': הרי שהיה שם כתוב על בשרו הרי זה לא ירחץ ולא יסוך וכו'.

וברש"י לא ירחץ שלא ימחקנו ואזהרה למוחק את השם ואבדתם את שמם וסמך ליה לא תעשון כן.

ובתוס' ישנים כתב לא ירחץ, בפרק כל כתבי (שבת קכ ע"ב) מסקינן טעמא משום שאסור לעמוד בפני השם ערום אבל משום לא תעשון לא אסרינן גרמא, ולא כפירוש הקונטרס.

בשו"ת נוב"ת (או"ח סי' יז) בתשובה לבהמ"ח נשאל אודות מי שיחד בביתו חדר לביהכ"ס, ושרטטו וכתבו על הכתלים תחינות ובקשו, ושוב נתבטל המנין, אי שרי לבשל שם יין שרף דיש לחשוש דעל ידי עשן הבישול ימחוק השמות הכתובים בכותל.

וכתב דלכאורה יש להוכיח מהברייתא כפירוש"י, דלפירוש התוס' ישנים דהאיסור הוא מפני שאסור לעמוד בפני השם ערום, א"כ מדוע נקטה הברייתא לא ירחץ ולא יסוך, הו"ל להברייתא לומר דאסור לפשוט את בגדיו להיות ערום, ובשלמא לגבי טבילת מצוה אתי לאשמעינן פלוגתא דרבנן ור' יוסי בדין דכורך עליו גמי, אבל בברייתא כאן דלא ירחץ ולא יסוך מאי אתי לאשמעינן.

אלא ודאי דהטעם דלא ירחץ ולא יסוך הוא כדפירוש"י דהאיסור הוא משום מחיקת השם, אלא דאף דגרמא אינו אסור במחיקת השם, מ"מ אסור לגרום מחיקת השם משום בזיון השם, וזה אסור לכו"ע הואיל ואינו לצורך מצוה.

ואף שרש"י כתב דהאיסור הוא משום לא תעשון כן, כוונתו, דהיות ובלא גרמא הוי איסור משום לא תעשון כן, אז גם בגרמא אסור מטעם בזיון, וכוונתו בזה, דאי לא דקפיד

כדאי' ביבמות (קכ"א ב') וע"כ ישן בסמיכה וכו' ושינה בכה"ג גרע משינת עראי, ולא מסתבר שיהי' היסח דעת" עכ"ל. ויש להוסיף מהא דס"ל לראבר"ש (זבחים י"ט ב') דאף עד י' ימים ל"ב קידוש ידים ורגלים, והרי עד עשרה ימים בוודאי עכ"פ ישן שינת עראי (כדאי' בשלהי סוכה דמכתפי אהדדי). וצ"ע דאם כוונת הרמב"ם דשינת עראי גם מצריכה קידוש ידים ורגלים וכד' הגרי"מ - א"כ למה בעד עשרה ימים לא הצריכו, ועיין.

★★

בדברי יציב (ח"ז סי' ח) תמה מכאן על החכמת שלמה (סי' פה) שהביא מהמקובלים דבתפילין דר"ת מותר לשוח בהם שיחת חולין, מכח דקדושים ביותר ואין דבר טמא נתפס בהם, דלפ"ז צ"ע דאיך מצינו ללמוד תפילין מציץ מחמת דיש בתפילין הרבה אזכרות (והרמב"ם נקט בלשונו פ"ד בתפילין ה"ד שקדושתן גדולה מקדושת ציץ), ולפי דעת המקובלים הלא אדרבא כיון שקדושתן גדולה י"ל דאין היסח הדעת נתפס בהם ואין הפגם נרגש. וכתב דאפשר די"ל על פי מש"כ התוס' בד"ה ומה ציץ דבלא"ה ק"ו זה אינו אלא כאסמכתא ולא ק"ו גמור.

★★

היראים (סי' רס"ט) תמה דא"כ ה"נ נדון בק"ו שאסור להגביה ידיים למעלה מתפילין, דהא לענין ציץ תנן בסוף תמיד שאין הכהן גדול מגביה את ידיו למעלה מהציץ. ותירץ דלא חמירי תפילין מחמת ריבוי אזכרותיו אלא דדין היסח הדעת הוא שלא יפלו התפילין ממנו ויבוא לרמסם ברגליו, דעל בזיון זה לא מהני חיפוי עור של בתים, אבל לענין שאר בזיונות וחסרון קדושות ודאי מהני חיפוי עורו של הבתים, ואין לדון מציץ שהשם שעליו מגולה.

★★

בגמ': ותסברא אי סבר רבי יוסי היתר היא בציבור הזאה כ"ל למה ל'.

הגבורת ארי תמה דהא שעיר החיצון נאכל במוצאי יוה"כ, ואמרינן לעיל דבמקום דאיכא שיריים לאכילה לכו"ע לא אמרינן טומאה הותרה בציבור, וא"כ הו"ל למיפרך דמ"ט רבי יוסי דסגי ליה בהזאת ג' וז'. ותירץ הגבורת ארי דודאי